

İstikâmet saray bahçesi

Padişah'ın fermanlarının taklit edilmesi, ülkedeki herkesi üzer. 'Padişahımızın fermanlarını sahtelerinden ayıracak yöntemi bulana, ağırlığınca altın verilecek' diye duyanlar sarayın kapısında kuyruklar oluşturur

Ebru sanatında renkler dans eder. Öyle güzel bir dansır ki bu, izlerken siz de renklerle dans etmek istersiniz. Sihir yapıyor gibi hissedersiniz. İçinizi tuhaf bir huzur ve mutluluk kaplar. Sanki siz yapmamışsınızdır da başkası yapmıştır önünüzdekini. "Kitreye düşen boya zerreciklerinin yayılışını izlemek, Padişah'ın çok hoşuna gitmiş; ona büyük bir sevinç vermiş" sözleriyle anlatıyor padişahın ebru yaparken hissettiklerini Aysel Gürmen, 'Padişahın Ebrusu' kitabında.

'Padişahın Ebrusu', **Güneşiği** Kitaplığı yayımladı, Huban Korman'ın ise resimlemiş. Editör: Mine Soysal. Bu, Zıpızıplar okuluna sırtında kocaman bir çuvala gelen, yaşlı bir adamın anlattığı bir hikâye...

Geçmişin içinde tatlı bir seyahate çıkmışsınız duygusu yaratıyor bu hikâye insanda. Ebrulara, saray bahçelerine düşüyor yolunuz. Uçsuz bucaksız ülkenin her köşesine salınan habercilerin, 'Güm... güm... güm...' sesleri eşliğinde bizi gezdirdiği sayfalar özellikle çok başarılı. Burada Huban Korman'ın çizimleri kadar Bora Gürsel'in grafik uygulamasının da altını çizmek gerekiyor sanıyorum. Kapak içindeki ebru, Neslihan Özceylan'a ait. Huban Korman'ın birbirinden farklı dünyaları birleştiren ustalıklı parmakları ise kitabın genelinde insanı bir hayli etkiliyor.

Padişah'ın fermanlarının taklit edilmesi, ülkedeki herkesi üzer.

"Padişahımızın fermanlarını sahtelerinden ayıracak yöntemi bulana, ağırlığınca altın verilecek" diye duyan herkes sarayın kapısında kuyruklar oluşturur. Padişah'ın çözümü, daha önce varlığını bildiği ama unuttuğu bir yerde yatmaktadır. Ebru burada süzülür hikâyenin içine. Seversiniz ebruyu da, onun kullanımını da.

Padişah şansı

Bu kitabı, geçen yaz, bir festival sırasında okumuştum ben. O kadar şaşırdım ki kendime... Kitabı, Kaborüko'ya yazmak istediğimde, kaybettiğimi sandım önce. Yazılacak kitaplarımı ayırdığım raflarda yoktu çünkü. Yenisini almam gerektiğini düşündüm sonra. Notumu aldım ama kızdım tabii ki kendime. 'Padişah'ın Ebrusu' nu evde, kitaplarımla değil de yazılarımla ilgili bir köşede bulduğumda daha da çok kızdım kendime. Acıkmışcasına bir hızla kitabımı

okudum tekrar. Anladım ki, benim kendime kızmam yersiz. Padişah'ın gözünün önündekini unuttuğu düşünülürse... Belki de bu nedenle bu kitabı bu kadar geç buldum diye düşündüm sonra. Padişaha hak verebilmek için. İnsan gözünün önündekini de bazen unutabiliyormuş çünkü.

İyi ki buldum beni 'Padişahın Ebrusu' hikâyesi ile tanıştıran Aysel Gürmen'in satırlarını. İyi ki buldum Huban Korman'ın atlarının olduğu sayfaları. Padişah kadar şanslı mıyım bilmem ama ondan kalır yerim olmadığı muhakkak.

